

Yukio Mishima

Amurgul
marinarului

Traducere din japoneză și note de
ANDREEA SION

HUMANITAS
fiction

Partea întâi
VARA

Capitolul 1

Mama i-a urat noapte bună lui Noboru și a încuiat pe dinafară ușa camerei. Și dacă se isca un incendiu? Mama îi jurase că, înainte de orice, avea să vină să-l descuie. Și dacă lemnul ușii se umfla de la foc ori vopseaua topită bloca încuietoarea, ce putea face? Să fugă pe fereastră? Dar jos era pietriș bătucit, iar primul etaj al casei se afla la o înălțime foarte mare.

Încuiatul ușii era o consecință firească a faptelor lui Noboru, pusă în aplicare după ce, o dată, s-a strecurat noaptea afară, la invitația „Șefului“ – al cărui nume, în trecut fie spus, nu l-a divulgat, oricât l-a asaltat mama sa cu întrebările.

Casa se afla în cartierul Yamate-chō din Yokohama, chiar în vârful colinei Yatozaka, și fusese construită de răposatul său tată. În timpul Ocupației, a fost rechiziționată și, cu acel prilej, renovată, adăugându-se toalete camerelor de la etaj. Nu era cine știe ce neajuns să rămână încuiat peste noapte. Era doar foarte umilitor pentru un băiat de treisprezece ani.

Rămas singur acasă într-o dimineață, Noboru s-a apucat să cerceteze amănunțit fiecare colțișor al camerei, ca să-și omoare plictiseala. În peretele dinspre dormitorul mamei fusese construită o comodă mare. Drept răzbunare, a scos toate sertarele și a împrăștiat pe jos hainele dinăuntru. Chiar atunci, i-a atras atenția o rază de lumină care pătrundea prin peretele din spate, în locul de unde scosese un sertar.

Și-a strecurat capul înăuntru să vadă de unde venea. Sursa era soarele puternic de vară, reflectat de suprafața mării, care scâldea în lumină încăperea. Noboru și-a răsucit trupul și s-a strecurat cu totul, încetișor, în comodă. Chiar și un adult, dacă se apleca, ar fi intrat până la brâu. Și-a lipit arcada de gaura ce abia se zărea și s-a uitat pe furiș în camera mamei lui. Imediat, a fost cuprins de un sentiment nou, plin de proștețime.

Lângă peretele din stânga erau alipite două paturi identice în stilul din New Orleans, cu rama lucioasă, din alamă, pe care tatăl său le comandase din America pentru că-i plăcuseră foarte mult. Fuseseră lăsate așa și după moartea lui. Erau acoperite cu o cuvertură albă și moale, pe care se vedea, mare, inițiala K – de la Kuroda, numele lor de familie. Pe unul din paturi era așezată o pălărie de paie de culoare bleumarin, cu panglici lungi, bleu. Pe noptieră era un ventilator albastru.

În partea dreaptă, lângă fereastră, se afla o măsuță de toaletă cu trei oglinzi ovale, lăsate ușor întredeschise, iar marginile lor bizotate aruncau sclipiri ca niște ace

de gheață. Pe măsuța de toaletă era o colecție întreagă de cosmetice: sticlute cu apă de colonie, pulverizatoare de parfum, o sticlută mov cu loțiune astringentă, un bol pentru ustensilele de machiat din cristal de Boemia, ale cărui fațete sclipeau în soare... Mai încolo, o pereche de mănuși din dantelă, de culoare maro-închis, erau strânse ghem, ca o grămăjoară de frunze ofilite.

Dincolo de măsuța cu oglindă, lângă fereastră, se mai aflau o canapea, o lampă cu picior, două scaune și o încă o măsuță delicată. Pe canapea era lăsat un gherghef, cu o broderie începută. Broderia nu mai era la modă, dar mamei îi plăcea mult lucrul manual. Modelul nu se putea desluși prea bine de unde privea Noboru, dar păreau să fie aripile unui papagal, neterminat, pe un fond gri-argintiu. Alături era aruncat neglijent un dres de damă. Mătasea fină, de culoarea pielii, combinată cu imitația de damasc a canapelei, tulbura ușor atmosfera liniștită a camerei. Pesemne că mama, chiar înainte să plece, descoperise un fir dus și-și schimbase dresul în grabă.

Pe fereastră nu se vedea decât cerul strălucitor, cu câțiva nori duri și sclipitori ca emailul.

Privind-o din acel loc, Noboru n-avea senzația că ceea ce vede e camera mamei sale. Parcă privea pe furiș alcoolul unei străine, profitând de scurta ei absență. Însă cu siguranță aparținea unei femei. Femeinitatea emana din toate ungherele, iar în aer plutea o ușoară urmă de parfum.

Brusc, băiatului i-a venit în minte un gând straniu: oare gaura aceea era acolo din pură întâmplare, sau poate

c-o făcuse anume cineva, atunci când familiile celor din Armata de Ocupație locuiseră în casă?

Și-a închipuit un alt trup decât al său, mult mai mare, acoperit cu păr blond, înghesuindu-se cu greutate în spațiul strâmt și prăfuit din interiorul aceleiași comode. Dintr-odată, aerul din locul acela îngust a căpătat un iz acru, greu de suportat.

Și-a răsucit trupul, s-a tras afară pe brânci, cu spatele, și a dat buzna în camera de dincolo.

N-avea să uite niciodată senzația stranie care l-a cuprins în clipa în care a deschis ușa: oricât se uita, nu mai se-măna cu încăperea misterioasă pe care o observase atent mai devreme. Devenise camera dintotdeauna, monotonă, a mamei. Acea în care, serile, mama verifica registrele contabile aduse de la magazin, sau punea broderia deoparte și-l ajuta la teme, înăbușindu-și câte un căscat, sau îl bombănea și-l muștra că niciodată nu-i stătea cravata drept ori că vine prea des prin dormitorul ei: „Abține-te să intri tot timpul, pe motiv că vrei să vezi vapoarele! Ești băiat mare de-acum!“

Noboru a căutat gaura din perete.

Era greu de găsit, ascunsă bine în modelul minuțios sculptat al ramei superioare a lambriului care se întindea de-a lungul peretelui.

S-a întors din nou, grăbit, în camera lui, a strâns repede rufele împrăștiate peste tot și le-a îndesat în sertare. Și-a jurat în sinea lui că nu va face niciodată vreun gest care să atragă atenția celor mari asupra comodei.

După marea descoperire, mai ales în serile în care mama îl admonesta, se repezea la comodă de cum se închidea ușa ei și, fără nici cel mai mic zgomot, scotea sertarele și urmărea cu nesaț pregătirile de culcare ale mamei. N-o spiona niciodată în serile în care se purta frumos cu el.

Noboru a observat că mama lui, înainte de culcare, avea obiceiul să stea o vreme complet dezbrăcată, deși încă nu venise căldura copleșitoare. Când se apropia prea mult de oglinda de perete, aflată într-un colț al camerei în afara câmpului său vizual, pe Noboru îl cuprindea disperarea.

Mama lui avea doar treizeci și trei de ani, iar trupul ei subțire, pe care și-l menținea în formă jucând tenis la un club, era frumos și bine proporționat. De obicei se așeza în pat după ce se parfuma cu apă de colonie, însă uneori mai rămânea așezată la măsuța cu oglindă și se privea din profil, cu ochi goi, parcă cuprinși de febră. Câteodată, chiar dacă stătea nemișcată, o urmă de parfum de pe degetele ei se strecura până la nările lui Noboru. În acele momente, unghiile ei îngrijite, vopsite cu oja roșie, i se păreau băiatului mânjite cu sânge și-i dădeau fiori.

Era prima oară când observa un trup de femeie în așa amănunțime. Umerii mamei coborau lin în stânga și-n dreapta ca o linie a țărmlui. Ceafa și brațele îi erau ușor bronzate, însă de la piept începea o întindere de piele albă, imaculată și caldă, ca înfierbântată de un foc interior.

De pe panta lină a pieptului, sânii i se înălțau mândri și, sub mângâierea palmelor, scoteau la iveală sfârcuri trandafirii. Abdomenul i se ridica ușor, în ritmul respirației. Avea însă vergeturi, rămase după sarcină. Noboru știa ce sunt. Le găsisse menționate în cartea prăfuită cu coperte roșii, pe care o descoperise îndesată invers, cu cotorul spre perete, sus de tot, pe un raft din biblioteca tatălui său, între *Cultivarea plantelor perene* și *Mic îndreptar de afaceri*.

Mai jos urma cea porțiune întunecată, pe care Noboru nu reușea s-o deslușească bine, deși își forța ochii până începeau să-l doară. S-a străduit să-și amintească toate cuvintele obscene pe care le știa, dar simplele vorbe n-aveau puterea să pătrundă prin desișul negricios. Dacă era să se ia după ce spuneau prietenii, acolo era doar o tristă casă părăsită. Există oare vreo legătură între acea casă părăsită și deșertăciunea lumii lui?

La cei treisprezece ani ai săi, Noboru se considera un geniu – așa cum, de altfel, credea despre sine și fiecare dintre prietenii lui. Era convins că lumea era plămădită din câteva simboluri și decizii simple, că moartea începea să prindă rădăcini, ca o plantă, încă din clipa nașterii, iar oamenii nu erau capabili decât s-o ude și să-i poarte de grijă, că reproducerea era o scorneală a minții omului și, ca atare, la fel și societatea, că tații și profesorii, prin simplul fapt de a fi tați și profesori, comiteau un păcat capital. De aceea considera că moartea tatălui său, petrecută pe când el avea doar opt ani, fusese mai degrabă un eveniment fericit cu care se putea mândri.

În nopțile cu lună, mama stingea lumina și stătea, goală, în dreptul oglinzii. Tot în acele nopți, sentimentul deșertăciunii îi alunga lui somnul. În jocul blând de umbre și lumini i se înfățișa indecența lumii.

„Dac-aș fi o ființă microscopică, o amibă“, se gândea el, „poate că aș reuși să înving această indecență“. Oamenii, cu trupurile lor imperfecte, nu erau în stare să învingă nimic.

Uneori, prin fereastra deschisă, răzbea până la el șuieratul sirenelor cu aburi, ca un coșmar. În serile în care mama se purta frumos cu el, mergea la culcare fără să privească pe furiș. În schimb, silueta mamei îi apărea în vis.

Noboru nu plângea niciodată, nici măcar în vis. Se mândrea cu inima lui de piatră, ca o ancoră mare din fier pe care marea n-o putea coroda și de care nu se lipeau crustaceele sau stridiile, care altminteri invadau carenele vapoarelor. O ancoră ce-și cufunda cu răceală trupul lustruit în nămolul de pe fundul apei din port, printre mormane de sticle goale, bucăți de cauciuc, încălțări vechi, piepteni roșii cu dinții ruși și capace de sticle de bere. Își dorea să-și tatueze cândva una, în dreptul inimii.

*

Mama s-a purtat cel mai urât într-o noapte de la sfârșitul vacanței de vară. S-a întâmplat pur și simplu, pe neașteptate.